

V centru pozornosti Juana Carlose Onettiho jsou v jeho prvním tvůrčím období lidé, muži nebo ženy, kteří si snaží uchránit zbytek vlastní identity před okolním světem, popřípadě si ve své fantazii vymýšlejí identitu novou, aby pak byli schopni nalézt integritu a dosáhnout pocitu štěstí. Je jen otázkou čtenářovy ochoty ponořit se do skrytého smyslu bloumání těchto postav, jejich zdánlivé nečinnosti, snění a prvoplánové odevzdanosti. Skutečné příběhy se totiž u Onettiho odehrávají i jako by za povídkami samotnými, čtenář je musí vytušit, zrekonstruovat, domyslet si je a vtisknout jim smysl na základě své osobní pravdy. V tom spočívá výjimečnost a originalita Juana Carlose Onettiho a jeho povídek, patrná již v námi vymezeném období.

Děj je v prvních povídkách redukován, Onetti jen velice pomalu sděluje svá svědectví. Oproti pozdějším románům jsou povídky méně kruté a temné, dokonce v nich můžeme rozpoznat záblesky naděje a důvěry, které hrdinové románů nemohou poskytovat ani přijímat. Onetti využívá techniku, která je výsostná pro básníky. Mario Benedetti výstižně poznamenává, že básník může považovat za samozřejmé příběhy, které zná jen on nebo jeho stín (v mnohých případech jen jeho stín), a na tyto příběhy pak mezi řádky odkazovat. Onetti tuto techniku přejímá, a nikdy nesklouzává do tendence vysvětlovat a objasňovat. Nabízí nám obraz "svědomí člověka", který není tvořený popisem, ale jeho smyslem. Tento smysl textu do dá v á čtenář na základě náznaků, "nedořeč e no stí" a s dě l e ný c h emocí. Jeho role je obtížná, protože události tvořící děj jsou často upraveny, vylepšeny, nebo nejsou vůbec zmíněny, a čtenář pracuje s jejich důsledky.